

[Boeck-Hansen.]

Side maa erkende, at det er blevet ikke saa lidt bedre, end da det blev forelagt. Det gælder først og fremmest § 9, der omhandler Arbejdsvederlaget. Det gælder § 15, som omhandler Refusionsordningen, og endelig gælder det § 18, der indsætter en Tidsbegrænsning for Lovens Gyldighed, saaledes at det derigennem understreges, at Loven bliver en Forsøgslov og ikke noget stedsevarende, men vi er selvfølgelig ganske klar over, at vi ikke har faaet gennemført, hvad vi i Virkeligheden ønskede. Nej, det har vi ikke, men vi mener altsaa, at vi er kommet det noget nærmere end ved det oprindelige Lovforslag. Vi kunde have tænkt os, at Loven ikke fik Gyldighed for mere end to Aar. Det er nu blevet tre Aar, i Stedet for, som det oprindeligt var Tanken, at Loven skulde gælde i fire Aar, og at den derefter skulde tages op til Revision.

Med Hensyn til Refusionsordningen maa vi ogsaa synes, at det er en Fordel, at Refusionen lægges over paa Udligningsfonden i Stedet for at ligge direkte paa Kommunerne, saaledes at det er de Skatteydere, som er sat i Udligningsskat, der kommer til at bære Byrderne. De har vistnok alligevel bedre Raad til det end Kommunerne, saadan taget under eet, efter den gamle kommunale Refusionsordning. Dertil kommer, at man ved Fordelingen af Arbejdet vil tage Hensyn til, om den paagældende Kommune selv sætter Arbejde i Gang eller sender sine arbejdsløse enten til Kursus eller til Nødhjælpsarbejde i Almindelighed.

Og saa kommer endelig Ordningen i § 9, altsaa Arbejdsvederlaget. Her er man blevet enig om at sætte Kost- og Logipen- gene til 14 Kr. om Ugen, saaledes at der ikke som før skal være Penge tilovers for de Smaaformøndenheder o. lign.; det er i Virkeligheden et Ønske fra vor Side, som man her har imødekommet. Til Gengæld har man naturligvis forøget Arbejdsvederlaget, ikke saadan som vi i og for sig kunde ønske det, men man er blevet enig om at forøge det med 1 Kr. om Ugen, dog er det saadan, at Udgifterne som Helhed ikke er blevet forøget, naar vi tager samtlige Foranstaltninger under eet. Før stod der, at det ikke skal være højere end 15 Kr., nu staar der, at det skal være 14—15 Kr., altsaa i Realiteten det samme. Det skal erkendes, at disse Arbejdsvederlag maaske kunde synes vel høje, men jeg vil dog tro, at de ikke vil volde Byerhvervene synderlige Vanskeligheder efter det Forlig, som nylig er indgaaet. Jeg tror ikke, at de vil volde Byerhvervene direkte Vanskeligheder, men derimod kan

det naturligvis ikke nægtes, at man løber den Fare, at den Mangel paa Arbejdskraft og navnlig ung Arbejdskraft, som Landbruget lider under, kan blive værre. Det er en Fare, som jeg maa anse for at være til Stede, men dog tror jeg ikke, den vil blive saa stor, som man i første Øjeblik vil mene, for man maa for det første huske paa, at det at komme paa en saadan Ungdomsarbejdsforanstaltning, eller hvad vi nu skal kalde det, er alligevel ikke det samme som at komme paa en almindelig Højskole. Under disse Ungdomsarbejdsforanstaltninger vil man faa et stærkt bundet Liv og et mere strengt Liv end normalt paa en Højskole. Dertil kommer, at det vistnok ikke bliver Landbougdommen, der vil søge derhen eller vil blive henvist dertil. Efter hvad jeg har forstaaet paa den højtærede Socialminister, er det ogsaa Ministerens Mening, at det i Virkeligheden slet ikke vil blive Landbougdommen, der vil søge hen til disse Arbejdsforanstaltninger, og at de i hvert Tilfælde slet ikke vil blive henvist dertil, medmindre naturligvis de har gaaet ledige i de 4 Maaneder, saa har de jo et vist Krav paa at komme derhen, eller hvis de har gaaet ledige i de 10 Maaneder i Løbet af 2 Aar. Ellers vil de altsaa ikke faa Lov til at komme ind paa disse Arbejdskursus. Jeg noterer ogsaa med Glæde, at den højtærede Socialminister mener, at Ungdomsarbejdsforanstaltningerne skal afsluttes inden Høsttid og ikke skal lægges i Roekampagnen paa de Egne, hvor der virkelig er Brug for Ungdommen under Roekampagnen. Jeg tror derfor ikke, at man kan sige, at Faren er saa stor, som man er tilbøjelig til at mene, særlig fra Landmændenes Side.

Før os Konservative er det af saa afgørende Betydning, at den Tanke trænger sig saa stærkt frem som vel muligt, at vi skal have arbejdsfri Understøttelse erstattet med Arbejde. Dette at bringe Ungdommen tilbage til Forstaaelse af det virksomme Liv er af saa afgørende Betydning for hele Samfundet, saa vi har ment, at naar vi paa nogen Maade kunde forhandle os til Rette, burde vi gøre vort yderste i saa Henseende.

Saa er der det Spørgsmaal tilbage, at har man faaet de unge med ind i det virksomme Liv, saa kan man sige: Hvad saa? Hvad saa med de unge? Saa er der tilbage dette, at man naturligvis maa ind paa at føre en saadan Erhvervspolitik, at Erhvervene vokser sig større og større og vokser sig saa store, at de stadigt kan optage Befolkningstilvæksten. Det er noget, vi maa være forberedt paa, for ellers er det hele jo gjort forgæves. Men nu er vi altsaa ind-